

Ο Πέτρος Κουβάτσος, ήταν το πρώτο θύμα των Ελληνικών αγώνων αυτοκινητού.

Έχασε τη ζωή του κατά τη διάρκεια αγώνα πρωταθλήματος, δεμένος, με κράνος, νούμερα στις πόρτες μπροστά σε δεκάδες εμπλεκόμενους και, το κυριότερο, μπροστά στη σύζυγό του Καίτη. Δεν ήταν κάποιος ενθουσιώδης νεαρός.

Ήταν 38 ετών, παντρεμένος, οικογενειάρχης με δύο παιδιά, τη Λύντια και τον Δημήτρη, πολιτικός μηχανικός, στην πιο δημιουργική ηλικία του.

Το μοιραίο συνέβη στην τελευταία δεξιά στροφή της ανάβασης Φιλερήμου στην Ρόδο, το Σάββατο 27 Ιουλίου 1963. Πριν από πενήντα πέντε χρόνια, ακριβώς.

Ας δούμε κατ' αρχάς, το ρεπορτάζ της εφημερίδας «Εθνος», της 29ης Ιουλίου πως περιγράφει τα συμβάντα.

«Τὸ τραγικὸ δοῦλεμα, ποὺ
ἐστὶ τὸ αὐτοῦ φανατισμῶ-
ρον, ποὺ σημειώμεται εἰς
τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν διὰ-
κριτικὴν αὐτοκινήτου ἅ-
γωνα, συνέβη μέσα σὲ χρό-
νο μικρότερον τοῦ δευτερολέ-
πτου. Ὁ Κουβάτσος ἐπὶ τὴν
τελευταία δεξιὰ στροφῆν
45 περίπου μέτρων ἀπὸ τὸ
τέμας με ἐξαιρετικὰ ὑψη-
λὴ ταχύτητα—μερικῶς ἐπι-
θύνων 100–110 χιλιόμετρα
ὄταν ἡ «Ἄλφα Ρομέο» του
πῆγε νὰ στεπαρῆ. Τὸ ἄστυ-
χο μέρος τοῦ αὐτοκινήτου
τοῦ ἐπέπεσε ἐπὶ συντόμως
ἐπὶ τοῦ δρόμου, τὸν ἀπὸ τὸ
κατατέμει. Ἰσως ἂν ἀντι-
φύλισκος ἦτο ἀνθεκτικώτε-
ρος, νὰ διαφύοντε τὴν πο-
ρείαν τοῦ αὐτοκινήτου του.

Ἡ δὲ ἡγήτορας προορεῖ ἀπὸ
διεσφύση τὸ κεταμαῖον
«μα», ἀλλὰ, παραπαῖς, τὸ
αὐτοκίνητον εἶχεν ἐκφύρει
τοῦ δρόμου του ὡς συνέβη
τὴν ἀστυφαία πορεία του
πρὸς τὸ τέμα, ἀκινῆστον
μὲ τὴν πλευρὰ, καὶ σὲ γωνία
45 περίπου μοιρῶν ὡς πρὸς
τὸν ἄξονα τῆς δόου. Συν-
τέμας, διέγραψε μίαν ἐπι-
πέδη κωνικὴν ἢ ἑστῆς ἐπι-
πέδου πρὸς ἓνα δένδρον
ὄταν ἡ «Ἄλφα Ρομέο» του
εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν τῆς
πλευρὰς νὰ στεπαρῆ. Τὸ
ἄστυχο μέρος τοῦ αὐτοκινή-
του ἐπέπεσε ἐπὶ τὴν γραμμὴν τοῦ τέμα-
τος. Τὴν τελευταίαν στιγμήν
τοῦ αὐτοκινήτου σπύρει καὶ συ-
κατατέμει. Ἰσως ἂν ἀντι-
φύλισκος εἶχε εἶς τοὺς δύο ἀρι-
στεροὺς τροχοὺς καὶ μὲ ἐπι-
ἀποφροστικὸν μέρος αὐ-
τοκινήτου μὲ τὴν ἀριστερὰν
πλευρὰ εἰς τὸ δένδρον»...

Η Giuliia μετά το συμβάν. Απολύτως ἀπίθανο νὰ βγῆι ὁ ὁποιοσδήποτε ζωντανὸς ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὄχημα.

Εἶναι σημαντικὴ ἐπίσης, ἡ μαρτυρία τοῦ νικητῆ ἐκείνης τῆς ἀνάβασης, τοῦ Γιώργου Ραπτόπουλου ὁ ὁποῖος βλέποντας στὶς δοκιμὲς τὸν Πέτρο νὰ στρίβει στὴν συγκεκριμένη στροφή, θεώρησε ὅτι περνοῦσε τὰ ὄρια.

Στον τερματισμὸ υπήρχε τὸ καφενεῖο τοῦ Παντελή, τόπος συνάθροισης τῶν αγωνιζομένων κατὰ τὶς δοκιμὲς, ὅπου συζητοῦσαν ὅλα τὰ αγωνιστικὰ θέματα. Σὲ μια ἀπὸ αὐτὲς τὶς συναντήσεις, λοιπὸν, ὁ Γιώργος εἶχε πει στὸν Πέτρο ὅτι ἀπὸ τὴν τελευταία δεξιὰ, περνοῦσε σχεδὸν ἐκτὸς ὀρίων.

Ψάχνοντας τὰ γιατί αὐτοῦ τοῦ δράματος οἱ ἀπαντήσεις βρίσκονται ἀνάμεσα στὴν ἀτυχη στιγμή καὶ τὴν ὑπουλὴ ἐσωτερικὴ πίεση ποὺ συχνὰ ἐπηρεάζει ὅσους αγωνίζονται με φιλότιμο, ἐγωισμό καὶ μαχητικότητα. Ἄλλες φορές, καθὼς προσπαθοῦν τὸ κάτι παραπάνω, τα καταφέρνουν, ἄλλες φορές ὄχι.

Μάρτιος 1962. Εκκίνηση Εαρινού ράλι. Ο Πέτρος στο τιμόνι, με συνοδηγό στην ID 19 τον Πωλ Γιαννικώστα. Δίπλα στον οδηγό ο Παύλος Ραλλίδης και ο Κώστας Νικολόπουλος. Λίγες ώρες αργότερα θα τερμάτιζαν στην 4η θέση.

Απρίλιος 1963. Αναβάση Πάρνηθας. Πρώτη εμφάνιση με την πράσινη Giulia. Έκτος γενικής πίσω από τη E type του Μιμη Μαρκομιχελάκη. Στην εικόνα, πίσω από το νεότευκτο ξενοδοχείο Mont Parnes, με φόντο τα ραντάρ που διακρίνονται μέσα σε νέφη. Τον κινητήρα

του αυτοκινήτου είχε επιμεληθεί ο Ιταλός μοτερίστας Conrero, σπεσιαλίστας σε αυτό.

Στο τελευταίο του ράλι, το ΙΑ΄ Ακρόπολις, ο Πέτρος συμμετείχε με την Giulia και συνοδηγό τον Νίκο Καπετανάκη. Στο ενσταντανέ από την εκκίνηση, ο Παύλος Ραλλιδης, ευθυτενής και άφογος μέσα στο κοστούμι του, σηκώνει τη γαλανόλευκη στην νυκτερινή Διον. Αρεοπαγίτου.

Η συμμετοχή θα εγκαταλείψει, όταν από ένα λάθος την ώρα που οδηγεί ο Νίκος μέσα στο βροχερό βράδυ θα βγουν από το δρόμο. Το αυτοκίνητο δεν θα πάθει το παραμικρό, αλλά έχοντας ακουμπήσει με την κοιλιά του, χρειάζεται περισσότερα από τέσσερα χέρια για να ξεκολλήσει.

Σχεδόν δύο μήνες αργότερα, ο Νίκος θα είναι ο μόνος αγωνιζόμενος που θα γνωρίζει από την πρώτη στιγμή (πέραν του Τζώνυ, που είχε ήδη τερματίσει και ήταν παρών στο συμβάν) ότι ο Πέτρος είχε καταλήξει ευθύς αμέσως.

Καθώς έφυγε το ασθενοφόρο από την εκκίνηση για ν' ανέβει πάνω σκαρφάλωσε στο μαρσιπέ κι ήταν μπροστά όταν ο γιατρός προσπαθούσε ανεπιτυχώς να βρει σφυγμό ή πίεση στο κορμί του Πέτρου. Εκείνο το γλυκό, ανοιξιάτικο βραδάκι της εκκίνησης του ΙΑ΄ Δ.Ρ.Α., βέβαια, τίποτα δεν προμήνυε το τραγικό γεγονός που θ' ακολουθούσε.

Ιούλιος 1963. Γαλήνη Πόρος. Λίγες μέρες πριν το αγωνιστικό διήμερο στη Ρόδο. Στην αυλή της Γαλήνης, ενός σπιτιού του 19ου αιώνα, απ' όπου παρέλασαν προσωπικότητες και προσωπικότητες όπως ο Ελευθέριος Βενιζέλος και ο Γιώργος Σεφέρης, εκείνη την εποχή ήταν και τόπος συνάντησης των Ελλήνων αγωνιζομένων από τους φιλόξενους οικοδεσπότες Έρα και Στέφανο Ζάννο.

Στην εικόνα διακρίνονται από δεξιά, η θυγατέρα του Πέτρου, Λύντια, ο Πέτρος, ο Άλκης Μίχος συνομιλών μετά της ξανθής κυρίας, στο βάθος με το μαγικό ο Γερμανός Wolfgang Levy, και με τη ναυτική φανέλα ο Στέφανος που ταΐζει την θυγατέρα του Τατιάνα.

Ο Levy, νικητής του Δ.Ρ.Α. το 1959, συχνός επισκέπτης στην Ελλάδα, νικητής της ανάβασης Φιλερήμου το '60, είχε τραυματιστεί την επόμενη μέρα, ανήμερα δεκαπεντάγουστο στον αγώνα ταχύτητας στη Ρόδο, αρκετά σοβαρά. Έφερε συντριπτικά κατάγματα στα άκρα και χειρουργήθηκε στο νοσοκομείο της Ρόδου με επιτυχία.

ΤΟ ΤΡΙΣΑΓΙΟ

Άμεσα μετά την τελεσι του αγώνος αγάπης, η Οργανωτική Επιτροπή των αγώνων, οι αθληταί μας, οι εκπρόσωποι των Ρωσικών Αγών και Οργανώσεων, οι εκπρόσωποι του Τύπου και οι γνωστοί της οικογένειας του φουεθέντος ανέχθησαν σιωπηλά για τον τόπο του δυστυχήματος. Εκεί, μέσα σε ατμόσφαιρα πνιγμένη από το πένθος, τους λυγμούς και τα δάκρυα, έβαλλη τρισάγιο στην μνήμη του φουεθέντος. Μετά την δέηση, τόσο ο Δήμαρχος κ. Πετρούλης, όσο και ο Άντιπρόεδρος της ΕΛΠΑ κ. Νικολόπουλος, με λίγα συγκλονιστικά λόγια, αποχαιρέτησαν τον νεκρό, ενώ οι παρευρισκόμενοι με δάκρυα και χειροκροτήματα, έζυμσαν την μνήμη του. Ο άποχαιρετισμός του φιλού και συναθλητού του Στ. Ζαλιμά και το έλεοςμά του σε έκράτητο κλάμα παράγει μετρί συνέτριψε όλους μας. Μετά τις διμιλίτες, οι όμιλήσαντες και οι αθληταί έφρασαν τον τόπο του δυστυχήματος με ροζ πέπελλα και άνθη.

Βελοπότα, από το περιοδικό «Βολάν», για την επόμενη μέρα του δυστυχήματος.

Πελοπόννησος, από το περιοδικό «Βολάν», για την επόμενη μέρα του δυστυχήματος.